

HOCAM'I HATIRLIYORUM...

Dr. Pervin ÇAPAN*

Anıları kaleme almak sanıldığı kadar kolay olmuyor, hele bu anıların yazılmasına vesile olan kişi sizin kutup yıldızınızsa... Hakikaten biraz daha fazla zorlanıyorsunuz. Prof.Dr.Hüseyin Ayan benim için gerçekten bir kutup yıldızı oldu. 1981-1982 yılında başlayan üniversite tahsilimde kendisinin varlığı bir dönüm noktası teşkil eder. Akademisyen olmayı kafasına koymuş, çantasında ümitlerle Erzurum'a gelmiş idealist bir genç hanım olarak benim için kendisinin rehberliği, hayatımda farklı bir sayfanın da aralanmasına vesile olmuştur. Bugün 20 yılı aşan meslek hayatımda geriye dönüp baktığımda hayatımdaki bütün olumlu izlerin kendilerinin eseri olduğunu gözlüyorum. Hocalığımda ve insan olarak gelişen temel değerlerimin hepsinin kendisinden menkul olduğunu düşünüyorum. Çünkü ben hep onun gibi bir hoca olmaya özendim. Gösterdiği aydınlık ilim yolunda çok çalışmak gerektiğini, dürüst ve yapıcı olmayı, mükemmeli hedefleyerek bu mazlum millete hizmeti ibadetcesine bir vazife saymayı, hepsinden önemlisi yaptığım bu görevi bir yükselme ve unvan meselesi olarak değil, vicdânî bir sorumluluk olarak görmeyi kendilerinden öğrendim. Bu yüzden kendileri benim için manevî verasetine ortak olduğum ikinci bir baba kıymetindedirler. Hiç şüphesiz, bir ilim mabedi olarak gördüğüm ve âdeta ikinci kez hayata doğduğum Atatürk Üniversitesi'nde, kendilerinden feyz aldığım ve talebeleri olmaktan duyduğum gururu her fırsatta tekrarladığım pek çok hocam var. Bu vesile ile buradan hepsinin mübarek ellerinden öpüyor, minnet duygularıyla Hakk'a yürüyenlere rahmet, hayatta olanlara sağlık ve saadetlerle dolu hayırlı bir ömür diliyorum.

Hocamla tanışmamız öyle sanıyorum ki, tahsil hayatımın ikinci ayında gerçekleşti. Kendisinin bizim Osmanlıca hocalarımızdan biri olacağı dönem başından beri söyleniyordu, ancak henüz görememiştik. Bazı arkadaşlarımız kendisinin yurtdışında olduğunu söylüyorlardı. Ne yalan söyleyeyim, talebe arasındaki şöhreti de biraz ürkütücü idi. Ciddi ve mükemmeliyetçi oluşu sık sık dile getiriliyor ve "...gelince görürsünüz" gibi imalarla korkutuluyorduk. Bu dönemin en ağırlıklı dersi Osmanlıca idi ve yanılmıyorsam haftada altı saat bu derse devam ediyorduk. Prof.Dr.Halide Dolu(kendisine rahmet diliyorum,

* Muğla Üniversitesi, Fen-Edebiyat Fak. Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü. Öğretim Üyesi

mekanı cennet olsun) Hanımefendi dersi bütün zarafeti ile yürütmeye çalışıyordu. Bu süre zarfında yaptığımız tek şey elifba temrinleriydi, ancak henüz bir arpa boyu yol alamamıştık. Âdeta bir eğlenceye gider gibi derse giriyor, yeni öğrenmeye başladığımız Arap harflerinin her birini bir şeylere benzeterek başımıza geleceklerin farkında olmaksızın gülüp eğleniyorduk. Hocamız harflerin yazılışı, bitişmeleri, sesli-sessiz harf tabloları gibi pek çok temrini bizleri tahtaya kaldırarak yürütüyordu. Bir de derslerin hemen hemen yarısını kapsayan defter ve vazife kontrollerini de unutmamalıyım. Velhâsıl gürültü ve şamatadan başka bir şey edinmeden derslerden ayrılıyorduk. Aldığımız duyumlara göre Hüseyin Ayan Hocamız gelince Halide Hocamız gramer bilgilerini vermeye devam edecek, hocamız ise okuma ve yazmamızı denetleyecekti. Bir gün korkulan oldu ve beklenen hoca derse geldi. Hoca ile ilgili ilk intibam onun anlatıldığı gibi biri olmadığıdır. Sınıfa girince hepimiz ayağa kalktık, bizi nazik bir el hareketiyle oturttu. Hepimiz dikkatle kendisini izliyorduk. Uzun boylu, mavi gözlü, kıvrak saçlı dinamik ve güleryüzlü bir kişiydi. Lafi çok uzatmadan kısaca bir şeyler söyledi ve hemen derse geçti. Biz merhum Prof.Dr.Faruk Kadri Timurtaş'ın Osmanlıca kitabını takip ediyorduk. Bizlerden kitabımızın ilk okuma metni olan Faruk Nafiz Çamlıbel'in Han Duvarları şiirini açmamızı istedi. Sınıfta bir uğultu koptu, çünkü bu metnin kitabın neresinde olduğunu eski öğrenciler hariç hiçbirimiz bilmiyorduk. Hepimiz birbirimizden kopya çekerek gayr-i ihtiyarî kitabın arkasına gittik. Bize hiç bir şey söylemeyen eski harfli bu mısralar âdeta kâbusumuz oldu. Hocamız büyük bir kararlılıkla ilk sıradan başladı ve sırası gelen herkese -önce bir mısraı kendisi okumak kaydıyla- metni baştan sona okuttu. Hepimiz şaşkınlık içindeydik. Metnin okunması bitince 100 kişilik Ali Nihad Tarlan dersliğinin pencere tarafından mânâlı bir ses yükseldi: "Beyler Hanımlar pek güzel okuyorsunuz" dedi. Bunun bir istihza olduğunu tabii ki hepimiz biliyorduk, birkaç kişi istisna bizler arap elifbasını ilk defa burada görmüştük ve daha önce bu harflerin bir araya gelerek anlamlı bir bütün oluşturabileceğini de hiç düşünmemiştik. Gerçeği söylemek gerekirse okuduğumuz mısraın içindeki her hangi bir kelimenin varlığı da bizim için hiçbir şey ifade etmiyordu. Arkadaşlarımızdan hocayı önceden tanıyanlardan biri şaka yollu; "Hocam biz bugüne kadar hep yazdık, hiç okumamıştık" dedi. Hoca mavi gözlerini kısarak mânâlı bir gülümsemeyle bizlere baktı ve " teneffüsten sonra onu da deneriz" dedi ve sınıftan çıktı. İkinci derse tam zamanında gelen hocamızın elinde bir top teksir kâğıdı vardı ve kâğıtları süratle bizlere dağıttı. Hepimizin artan şaşkınlığı devam ederken, kâğıdımızın sağ üst köşesine adımızı, soyadımızı, numaramızı, bölümümüzü ve dersin adını eski harflerle yazmamızı istedi. Bir süre sabırla bekledi ve ardından; "Yazın bakalım: Han Duvarları" dedi ve ardından beş altı mısraı tekrarlayarak yazmamızı istedi. Sonra da kâğıtları dağıttığı süratle bizlerden topladı. Gelecek haftaya vazifemiz bu metnin ilk iki

sayfasının defterimizin arkasına bize göre ters bir şekilde yazılmasıydı. Biz o güne kadar derste defterimizi normal şekilde tutmuş ve gramer konularını oraya yazmaya başlamıştık. Bu da dersin başından beri bize her şeyin değiştiğini gösteren bir başka uygulamaydı. Tersimiz dönmüştü. Hocamız biten dersle birlikte bizlere hayırlı günler dileyerek geldiği ciddiyetle ve vakur adımlarla sınıftan çıktı. Biz haftanın geri kalan günlerinde, yeni derse kadar hep hocayı ve tarzını konuştuk. Nihayet ders günüydü ve hocamız yine tam saatinde elinde kâğıtlarla çıka geldi. Bu defa elindeki kâğıtları isim okuyarak dağıtmaya başladı. Yoklamadan yaptığı düzeltmelerle hepimize tek tek ulaşıyor ve kaç hata yaptığımızı yüksek sesle ifade ediyordu. Heyecanla bekliyordum ve sıra bana geldi. “Pervin Aynagöz” dedi ve kâğıdı almak için ayağa kalkıp uzandığımda bana dikkatle baktı ve “Tren kaçıyor Pervin Hanım, 25 hata” dedi. Sınıfın başıma yıkıldığını sandım, sadece “özür dilerim” demeyi becerebildim. O andan itibaren boğazıma bir yumruk düğümlendi ve kendimi ağlamamak için zor tuttum. Kendimce bu sözler benim gibi idealist ve öğrenmek isteyen bir genç için çok ağır ve anlamlıydı. Ben o sınıftaki gençlerin içinde hedefine üç yıl geç ulaşmış ve belki de sınıftakilerden yaşça büyük olmasına rağmen, en hevesli olanlardan biriydim. Başkalarına söylenmeyen bu sözler bana neden söylenilmişti? O gün eve nasıl gittiğimi bilmiyorum. İdeallerim yüzünden benimle Erzurum’a sürüklenmiş emekli anne ve babam her zaman olduğu gibi beni bekliyorlardı. Kitaplarımı masanın üzerine bıraktım ve ağlamaya başladım. Onlar büyük bir şefkatle yanıma geldiler, başıma gelen felâketi sorguladılar. Onlara; “Ben çok isteyerek geldiğim bu bölümde bu hocaya rağmen başarılı olamam, mutlaka buradan gitmem lâzım” dedim. Bunun üzerine annem ve babam beni yatıştırdılar ve sanırım annem cüssesine bakmadan Kâbe’ye varmayı hedefleyen karıncanın hikâyesini bana tekrar anlattı. Onlara göre bu sözleri olumlu yönden almalı, hocanın bu dikkatini hayra yormalıydım. Benim gibi idealist bir insanı, bu sözler daha da kamçılmalı, her derse hazır ve eksiksiz olarak gitmeliydim. Hatta ağlamayı ve şikâyeti bırakıp hemen çalışmaya başlamalıydım. Bu hâlîmle ben ilkokula yeni başlamış mini mini bir kız çocuğundan farksızdım ve bana yakışmıyordu. O gün kendime bir söz verdim, bir daha hocama o sözleri söyletmeyecektim. Dedikleri gibi yaptım ve her geçen gün hocamın sevgi ve dikkatini kazandım. Onlar her zamanki gibi haklıydılar. İstenilenleri yapmış, metnine hâkim, çalışkan ve öğrenmeye hevesli bir talebe için hoca son derece takdirkâr davranıyor, bilenle bilmeyeni gayet iyi ayırt edebiliyordu. Dersinden hep tam numara almaya alışmış bir öğrenci olarak bana, hayal kelimesini ha ile yazdığımda 98 vermesi, ayrıca onun ölçme ve değerlendirme konusundaki hassasiyetini de göstermektedir. “Öğrencinin imtihan kâğıdı hocanın namusudur” diyen bir hocanın dürüstlüğü ve samimiyetinin de alameti budur. Bunun öğretmeye sevdalı bir hocanın temel özelliği olması gerektiğini kendilerinden bu

vesile ile talim etmiş ve terbiyeme eklemiş oldum. Ben hayatımda ilk defa “Marifet iltifâta tâbîdir. Müşterisiz metâ’ zâyi’dir” sözünü onun ağzından bu doğrulukta işittim ve hayatıma geçirdim. Bu disiplinli, kendine göre prensipleri olan çok çalışmayı şiar edinmiş hocanın müşfik ve sevecen yönünü de kısa sürede keşfetmemi sağladı. Sınıf nezdinde hocamın önünde bir daha hiç sıkıntıya düşmedim. Bu tatlı-sert görünümün altında babacan, sempatik ve yufka yürekli bir adam vardı. Bir gün ikinci sınıfta Osmanlıca dersinde Şeyh Galib’in Hüsn ü Aşk mesnevisindeki meşhur Tardıyye’yi okuyorduk. Hocamız yoklamadan isimlerimizi takip ederek önceden vazife olarak verdiği bu metni bizlere okutuyordu. Her okuyandan sonra hoca biraz daha sinirlendi. Maalesef o gün çalışarak gelenlerin sayısı yok denecek kadar azdı. Okumanın kötülüğü yanında hoca sırası gelene ne sorsa cevap alamıyordu. Sınıfta ismi okunmayan ve hocanın tan oklarına mazhar olmamış birkaç kişi kalmıştı ve tam bu sırada metnin sonu bana nasip oldu. Ben kendisinden korkmazdım, ama onu sinirlendirmekten ve üzmetten çekinirdim. Heyecanla ve daima yüreğim elimde beklerdim. O gün de bekleyişim farklı değildi. Malum kısmı heyecanla ve sesim titreyerek okumağa başladım:

Dil hayret-i gamla lâl kaldı
 Gâlib gibi bî-mecâl kaldı
 Gönderdiğim arz-ı hâl kaldı
 El’an bir ihtimâl kaldı
 İnsâfın o yerde nâmı yok mu?

şeklinde okumamı tamamladım. Özellikle son mısraı okurken sesimin çok daha fazla titrediğinin farkındaydım. Hocam bakmağa çekindiğim mavi gözlerini kısarak gülümsedi ve bana hitaben; “Siz korkmayın Pervin Hanım sizin gibi okuyan ve çalışanlara insafımız sonuna kadar var.” deyince ortam birden yumuşadı ve sonra metnin gramer ve anlam yoklamasını da başarıyla geçtim. O gün kendisinin ciddiye aldığı her şey bugün benim hocalığımda da önem sırası bakımından en önde geliyor. Kısacası pedagojik mânâda kendisinden çok şey öğrendim. Lugate ve imlâ kılavuzuna bakmanın gereğini, hatta lugate yiğitlik olmayacağını, bu itibarla bildiğim kelimeye bir kez, bilmediğime üç kez bakmam gerektiğini, bunun da metni anlamağa yetmeyeceğini, bir kelimenin bütün anlamlarını, tembelliğe kaçmadan defterime eski ve yeni harflerle yazmam gerektiğini, dikkat ve hevesle bir kez yazmanın yerine göre on okumaya bedel olduğunu... Bir gün derste metinde geçen ‘mazbut’ kelimesini bana sordular. Vezni, üçlü kökü, aksâm-ı seb’adaki yerini bir çırpıda söyledim. Anlamına gelince bildiğim bir kelime diye defterime yazmamıştım. Anlam için verdiğim ‘zaptedilmiş’ söylemi hocayı tabii ki tatmin etmedi. Sınıfta gülüşmelere sebep olan “Bu durumda Pervin Hanım mazbut bir kişidir desem, bundan ne anlam

çıkırırsın?” sorusunu sordu. Bu da benim için çok önemli bir anıdır ve kelimelerin sadece bir anlamına takılıp kalan öğrencilerime daima bunu bir anekdot olarak anlatırım. Kısacası hocam Osmanlıca’ya vukufu çok önemserdi. Bir edebiyat adamının dili kullanma imkânları için bu bilgiler son derece önemliydi. Derslerinde içinden çıkılmaz ve en çetrefil gramer bahislerini bizlere işin ciddiyetini bozmadan öyle kolayca ve anlayabileceğimiz örneklerle aktarırdı ki... Hepsini aldık, kabul ettik ve benimsedik. Çünkü bunlar hocanın doğruları değil, ilmin zaruretiydi. Bu kabil bilgileri başka derslerimizde de hocalarımız aynı ciddiyetle tamamladılar ve âdeta hocamızın başka vesilelerle mütemmimi oldular. Bu da pedagojik mânâda bir başka şeyin işaretiydi. Bu işaret eğitim ve öğretimin bir gelenek işi olduğuna delâlet ediyordu. Derslerde herkes birbirini tamamlıyor ve daha iyi yetişmemiz yolunda birinin yaptığını diğeri asla bozmuyordu. Bu mânâda hocamın bir başka özelliğine de dikkat çekmek istiyorum. Onu tanıdığım ve kendisiyle çalışma şerefine nail olduğum hiçbir aşamada hiç kimse hakkında ileri geri konuştuğunu görmedim. Bu çerçevede daima herkes hakkında yapıcı, yönlendirici ve çözümleyici pek çok örnek sayabilirim. Özellikle Prof.Dr.Şerif Aktaş ve Prof.Dr.Mustafa İsen hocalarım başta olmak üzere daha pek çok kişiden kendilerinin akademik hayata geçişlerine vesile olduğunun hikâyesini de hep dinlemişimdir. Kişi ve kaynaklara doğru kanallardan ulaşmam konusunda benim için de daima doğru yolu göstermiştir. Zamanı kötü kullananlara ve hiçbir şey yapmadan sadece şikâyet edenlere çok kızdığını biliyorum. Zaman konusundaki hassasiyetini sanırım bilmeyen yoktur. Derslerine daima tam zamanında gelir ve tam zamanında çıkardı. Elinde olmayan sebeplerle küçük bir gecikme bile yapmış olsa, mutlaka teneffüs zamanından tamamlar ve sabrımız için teşekkür ederken “...beyler hanımlar cebimize haram girmesin” derdi. Konuşmalarımızda ve derslerimizde 24 saatin kendisine ve çalışma şevkine yetmediğinden hep yakınırdı. Bir de çalışma azmimizin kırılması, bir anlık infial ve ümitsizliklerimiz onun için affedilir gibi değildi. Evlâd-ı fâtihân olarak yaşadıklarını anlatırken, kendisine ait o hayat parçalarından umudu derlememizi beklerdi. Kendisine göre; “ Bu milletin evlâdının, bu coğrafyada ümitsizliğe hakkı yoktu. Çünkü ümitsizlik sadece kâfire yakışırdı. Geleceğin sahibi yüce Tanrı’ydı. Çalışmayı, gayreti ve azmi bırakmamak gerekirdi.” İçinde yaşadığımız günler ve olaylar içinden manzaraya baktığımda hocamın bu sözleri bugün de benim için hayıra işaretir.

Hocam edebiyat tarihi ve metin şerhi alanında da bir deryadır. İkinci sınıftan itibaren Eski Türk Edebiyatı derslerimizi de kendisi verdi. İki sömestirde yaklaşık dört asrı bütün yönleriyle, edebî şahsiyet ve eser atlamadan ve metin şerhini de hakkıyla yürüterek işler ve bizleri gelecek sömestirlere hazırlardı. Şimdi geriye dönüp notlarıma bakıyorum da, hocam bu kuşa dönmüş programla

bana öğrettiğin üzere gidemiyorum, sessizce ne olur beni affet diyorum. Edebiyat tarihine yaklaşımı bütün coğrafyalarda vücut bulan Türk kültür varlığını sergilemek ve öğretmek amacına hizmet ederdi. Biz kendisiyle vatanımıza uzak coğrafyalarda farklı şive ve lehçelerle düşünen ecdadı takip eder ve âdetâ Köprülü'nün; “Edebiyatın tarihi, milletin genel tarihinden ayrılamaz” sözünü hıfzederdik. Tanrı'dan rahmet diliyorum, bizler Prof.Dr.Halûk İpekten hocamızdan da sonraki yıllarda aynı terbiyeyi sürdürdük. Hocam edebiyat tarihi anlatırken bizleri tarih sahnelerinde dolaştırır ve çok önemseydiği metin şerhleri üzerinden edebiyat tarihinin, aslında kişilerden çok eserlerin tarihi olması gerektiğini sezdirirdi. Sabırla izinden gider, metne ulaşır ve âdetâ mest olurduk. Bir edebiyat tarihçisi kişilerin şahsî farklılıklarını ancak eserlerini tetkik ederek öğrenebilirdi. Yoksa kişilerin zaafı onlara aitti. Özellikle Nesimî'yi ondan dinlemiş ve okumuş olmayı kendim için bir bahtiyarlık addediyorum. Kendisi metinleri bizlere hazırladığı teksirden eski harfli olarak okuturdu ve bundan asla taviz vermezdi. Bu vesile ile talebe hem Osmanlıca dersinde öğrendiği bilgileri taze tutar hem de hayata geçirirdi, öğrenme de tam olurdu. Şimdi bunu -lisede hocalıkları sırasında Osmanlıca mı öğretecekler? diyerek- kendisi ve talebesi için bir külfet olarak gören meslektaşlarıma duyurulur... Yine aruz vezni bir metnin doğru okunması için çok önemli unsurlardandı. Vezin bulma işlemini -şimdi bizim işi kolaylaştırdığımızı sandığımız gibi- çevriyazı üzerinden yaptırmaz, bilâkis eski harfli metinden tef'ileleri çözdürür ve metni dosdoğru takti' ettirirdi. Şimdi kendisini en doğru hoca sanarak Türk Dili ve Edebiyatı bölümlerini atıl ve kapasitesiz insanlar yetiştiren kurumlar olarak görenlere, aruzun sadece bir araç olduğunu söyleyerek istemeyen öğrencinin aruz veznini öğrenmeye zorlanmaması gerektiğini iddia ederek yola devam edenlere hocanın uygulamalarını örnek olarak göstermek istiyorum. Kaldı ki bizim hocalarımıza göre şiirin doğru okunması kadar âhenginin ve sesinin yakalanması da vezne bağlıydı. Hatta şiirin anlamı da burada gizliydi, edebî sanatları görmek ve sezme de bir bakıma vezin aracılığıyla oluyordu. Tanrı uzun ömürler versin Prof. Dr. M. Orhan Okay hocamın hep tekrarladığı bir söz vardı. Derdi ki; “Gençler aruz bilmek iyi bir edebiyat hocası için belki madalya takılmasını gerektirmez, ancak bilmeyen için de cezası olmalıdır” Bu örnek de sanırım Hüseyin Ayan hocamızın geleneğini ve birikimini borçlu olduğu insanları işaret etmesi bakımından da mânidâr olacaktır.

Hocamın sabrını ve akademik endişelerini son sınıfta lisans tezimi kendisinden alınca daha iyi anladım. Kendileri bana daha önce bu alanda yapılmış işlerle ilgili bir araştırma yapmamı önerdiler. Bu konuda rehber olarak Prof. Dr. Muhan Bali hocamın hazırladığı bir bibliyografyaya müracaat edebileceğimi ve bu çerçevede ne yapmak istediğime karar vermem gerektiğini söylediler. 15 gün sonra kendilerine gittiğimde Agâh Sırrı Levend başlı kitapları

arasında bulunan ve 'dünyada tek nüshası bende' şeklinde katalogta işaretlenen Bursalı Rahmî'nin Gül-i Sad-berg adlı mesnevisini çalışmak istediğimi söyledim, Bunun üzerine beraberce kütüphanenin Seyfettin Özege bölümündeki yazmalar birimine gittik, yazmayı istedik ve orada beraberce inceleyip çalışma konumu karara bağladık. Hatta sınıf arkadaşlarımdan Kemal Karahan'ın da şairin aynı eserin sonuna eklenmiş olan Şâh u Gedâ mesnevisini okumasına hocam o anda karar verdi. Benim çalışmaktan zevk aldığım bu bölümdeki okumalarım bir süre yalnız devam etti, yazmayı dışarıya çıkarmamıza izin yoktu. Okuma çalışmalarımı tamamladıktan sonra, birkaç kez de hocamla kütüphâneye gittik ve yanlışlarımı metinde doğrusunu göstererek düzelttiler. Kendisi önde ben arkada, hemen fakültemizin arkasında yer alan kütüphaneye, yine kendisinin karda açtığı yolda ayak izlerini takip ederek giderken ileride bu alanda ve mutlaka hocamla çalışmam gerektiğine dair inancım perçinleniyordu. Tezimi -hocamın bizler için bir talihsizlik eseri olduğunu düşündüğüm Elazığ'a gidecek olması sebebiyle- bir sömestir önce bitirdim. Hedefim gitmeden önce tezimi hocamın imzalamasıydı. Çalışmalarımı tamamlayıp ciltlenmeden önce son ikazlarını almak üzere Şubat tatili içinde fakülteye gittiğimde, hocamın bölümden ayrıldığını ve çalışmamı İpekten Hocamla tamamlayacağımı İsen Hocam'dan öğrendim. İpekten Hocamı da çok seviyor olmama rağmen ne kadar üzüldüğümü tahmin edemezsiniz. Bu durum İpekten Hocam'ı da gereği veçhiyle tanımama ve akademik ahlâkına şahadetime vesile oldu. Kendileri beni hemen o gün kabul ettiler, tezimin başına yazdığım mütevazı girişi ve değerlendirmelerimi okuttular ve ciddiyetle dinlediler. Ön söz'ün teşekkür faslına geldiğimde doğal olarak Doç.Dr.Halûk İpekten'e teşekkürü zevkli bir borç bilirim diye okumamı tamamladığımda o zamana kadar hiçbir şeye itiraz etmeyen hocam derhâl müdahale etti ve o kısmı Prof.Dr.Hüseyin Ayan'a teşekkür ederim diye tamamlamamı, çünkü bu çalışmada asıl emeğin ona ait olduğunu, hatta nüshalardan birini posta yoluyla kendisine göndermemin uygun olacağını söylediler. Hocam sanki gönlümden geçeni okumuştur. Kalkıp mübarek ellerine sarılıp defalarca öpmek istedim. Hocam her zamanki gibi çok ciddiydi, buna cesaret edemedim, ama arzu ettiği gibi yapacağımı söyleyerek kendisinden müsaade aldım. Bu tez benim asistan olarak Fırat Üniversitesi'nde göreve başladığım zaman ilk kaleme aldığım makaleme de konu olmuştur, doçentlik dosyamda da gururla yer bulan yazılardan biridir. Yeri gelmişken bu yazının kaleme alınmasında ve Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi'nde yayımlanmasında teşvik ve katkıları için o zaman bölüm başkanımız olan Prof. Dr. Tuncer Gülensoy'a da burada teşekkür etmek isterim.

1986 Şubat'ında Fırat Üniversitesi'nde Eski Türk Edebiyatı asistanı oldum. Ben henüz göreve başlamadan, orada akademik hayata hocamla başlama heyecanı duyarken, maalesef hocam Selçuk Üniversitesi İlahiyat Fakültesi'ne

dekan olarak atanmıştı. Kader ne yazık ki bizim beraber çalışmamızı istemiyordu. Atandığımı hocama telefonda bildirdim. Sevindiğini söyledi ve bana duyduğu güveni dile getirerek “ yüzümü kara çıkarmayacağını biliyorum, sevgili kızım işine dört elle sarıl ve çok çalış” dedi. Ardından da oranın bir devlet kurumu olduğunu, mesai azami dikkat göstermemi öğütledi. Kendisinin burada olamamasından duyduğum üzüntüyü belirtince de; “İnsana yaslanma ölür, duvara yaslanma yıkılır. Bana ne zaman ihtiyacın olursa yazabilir ve arayabilirsin, sana her zaman yardıma hazırım kızım” dedi. İlerleyen zamanlarda her müşkilim için kendisini rahatsız ettim. Çalışmalarına daima olumlu katkıları olmuştur, kendisine maddî ve manevî mânâda borçlu ve minnettarım. İlerleyen zamanlarda kendisinin yürüttüğü çalışmalar sebebiyle Elazığ’a geldiler ve bana nasihatları ve katkılarıyla güç verdiler. Bugün dürüst, samimi, idealist bir bilimsel insanı olmamı kendilerine borçluyum. Hayattaki yegâne emelim kendisi gibi bir hoca olabilmektir. Gençlere rehberlik ederken hep kulaklarımda onun sesi var. Yüksek Lisans ve Doktora çalışmalarım sırasında kendisiyle doğrudan doğruya çalışma bahtiyarlığına eremedim, başka bir söyleyişle adım kendisinin ismiyle bağlantılı olarak anılamadım, ancak ilim yolunda bana kazandırdıklarını ilelebet ve bana duyduğu güvene lâyık olarak sürdürmeyi kendim için bir onur sayacağım. Sözlerimi daha fazla uzatmadan muhterem hocama, çok sevdiğim, saydığım ve annem kadar benimsediğim kıymetli eşleri Sayın Prof. Dr. Gönül Ayan Hocam ve sevgili kardeşlerim Aslı ve Mustafa ile sağlıklı, mutlu, hayırlı uzun bir ömür diliyorum. Yetiştirdikleriniz emanetinizi onur ve saygıyla geleceğe taşıyacaklardır hiç şüpheleniz olmasın. Ben kendi şahsımda sizi daima hayırla yadediyorum, hocam’ı hatırlıyorum. En derin muhabbetlerimle mübarek ellerinizden öpüyorum.